

[C. O. Pedersen.]

ogsaa for store Dele af Industrien den Dag i Dag staar med en stor Arbejdsløshed og med det, Ministeren indirekte benævner daarligere Tider.

Jeg tror ikke, at den danske Befolkning i de Tanker, den gør sig om den sociale Reform, skal bygge alt for meget paa de bedre Tider, der skal komme.

Thi lad mig sige det rent ud: saa længe Arbejdsforholdene er saaledes, som de er blevet under og efter Krigen, med de store Forbedringer, der er indført for en Del af Arbejderklassen, dels med Hensyn til Arbejdstiden og dels med Hensyn til Arbejdslønnen, kommer den Tid ikke, hvor det danske Samfund er i Stand til at beskæftige hele Arbejderstanden. Det er ganske udelukket, og derfor beder jeg enhver, der har med denne Sag at gøre, om at se bort fra de gode Tider med Formindskelse af Arbejdsløsheden i saa stor Udstrækning, at det kan mærkes, for de indtræder ikke.

Jeg skal saa sige nogle faa Ord om den Refusionsordning, som den højtærede Minister igennem Udvalget har fremskaffet, og som Ministeren har forelagt her. Der er navnlig eet Punkt, som jeg finder Anledning til at gøre opmærksom paa, og det saa meget mere, som det ærede Medlem, der var Ordfører for Socialdemokraterne, byggede ikke saa lidt derpaa, nemlig at naar Opholdskommunen kun skal betale $\frac{1}{7}$, vil Kommunerne være bedre at have med at gøre, for at sige det rent ud.

Ja, det er en Fare, som jeg før har været inde paa, men denne Fare er jeg ikke ene om at se. Jeg skal paa Venstres Vegne sige, at hvad vi end her kan synes der er af godt i denne Refusionsordning og dette Forslag — og det er Ting, som meget vel kan drøftes —, er der alligevel en Fare forbundet dermed, hvis man i alt for stor Udstrækning svækker Kommunernes Ansvarsfølelse. For det er jo et Faktum, at her i Landet bygger i et stort Omfang den sociale Lovgivning paa Kommunerne. Og hvad siger nu denne Betænkning? Ja, ikke mindre end tre Steder i denne Betænkning indskærpes der Kommunerne Forsigtighed i deres Dispositioner. Det hedder her — netop med Henblik paa, at Kommunerne skal betale noget mere — det er det, man har diskuteret saa tidt —, at man skal styrke Kommunernes Interesse i den gode Økonomi. Det staar ikke mindre end tre Steder med forskellige Ord. Det viser, at Udvalget

har været ganske klar over, at her brænder Tampen. Hvis man svækkede den Interesse for Kommunerne, løb man Fare for, at Systemet i Virkeligheden kom til at svigte. Det er der for mig saa meget mere Grund til at fremdrage nu, som netop den socialdemokratiske Ordfører jo satte sin Lid til dette, at Kommunerne skulde betale mindre. Men desuden vil jeg sige, at denne Refusionsordning, som jeg har læst med megen Interesse, kan anvendes ikke blot i det System, Ministeren her har foreslaaet og skitseret med Hensyn til det, der kommer til Efteraaret. Den kan i Virkeligheden anvendes i et hvilket som helst System, hvis man ellers kan enes om, hvad der skal staa deri. Med andre Ord, det er aldeles ikke afgørende for en social Reform, at Refusionsordningen just følger i Hælene paa den. Nej, den kan udmærket, hvis vi ellers kan enes derom, marchere et eller to Aar foran. For øvrigt skulde jeg være meget forkert underrettet, om det ikke ude i Kommunerne var saaledes, at det, som man ganske særlig interesserer sig for, er de Forenklingsbestrebelse, der ligger deri, og som ogsaa Betænkningen her er et Led af; og hvis vi da ellers kan enes om at gennemføre en forstandig Refusion, saaledes at der ikke kommer nogen Forskydning, saa er der ikke noget i Vejen for, at vi kan optage denne Forhandling straks, og saa kan vi ad Aare se, hvor langt vi kan komme med Resten. Derfor siger jeg til den højtærede Minister, at han skal ikke være udsat for, at denne Refusionsordning behøver at vente til efter Reformens Gennemførelse; Ministeren har vort Tilsagn om straks at indtræde i Forhandling om enhver Forenkling, selv om dette just ikke falder sammen med hele hans store Reform, som han sikkert vil være enig med mig i, at det vil tage en rum Tid for Rigsdagen at forhandle om og gennemføre.

Jeg skal da slutte disse mine Bemærkninger med at gentage, hvad jeg sagde til at begynde med: Vi erkender, at denne Reform tiltrænges. Der er mange Enkeltheder i den, som vi uden videre kan acceptere; jeg har kun talt om det, som jeg kunde tænke mig, der er forskellige Opfattelser af, men der er meget deri, som vi er enige i, der er meget, som er ganske det samme, som staar i de gældende Love. Men alt det har jeg sprunget over, idet jeg har nøjedes med at fremdrage Hovedlinien og de Enkeltheder, som jeg kunde tænke mig, at vi kommer til at diskutere